

украшения, съ грамадни богатства, тамъ въ онзи жгълъ има това, въ другия — туй и туй“. — „Може, ама кой знае, не виждамъ нищо“, възразявате. Внеса ли малка свѣщъ, тогазъ близкитѣ прѣдмети почватъ да се очертаватъ; внесе ли още една, прѣдметитѣ по-ясно се очертаватъ; като се увеличатъ свѣщитѣ, стаята постепенно сѣ повече и повече се освѣщава; като свѣтне електрическата лампа, прѣдметитѣ ставагъ ясни, а като дойде дневната свѣтлина, всичко се вижда. Свѣтътъ е като тая стая, и всѣки отъ насъ трѣбва да бжде свѣтоносецъ, да носи по една свѣщъ, и, като влѣземъ всички съ своитѣ свѣщи и ги туримъ една до друга и така увеличимъ свѣтлината, ще видимъ много. Вашитѣ мозъци — това сж свѣщи. Азъ не обичамъ хора, които носятъ угасени свѣщи, а само такива, които носятъ запалени свѣщи, като на Разпети Петѣкъ. Всѣки отъ насъ самъ трѣбва да бжде запалена свѣщъ. Прѣданъ, любящъ, добъръ човѣкъ е запалена свѣщъ. И грѣшка голѣма е да бжде човѣкъ изгасена свѣщъ. Питате: „Какво да правимъ“. — Трѣбва да се молите единъ за други, да прашате добри мисли на своитѣ приятели, да се молите за тѣхъ, да искате да бждатъ благословени, и Господъ, като благослови тѣхъ, ще благослови и васъ. А защо да се молимъ? Прѣзъ лѣтния сезонъ на 1899 г. въ Новопазарско стана голѣма суша; околнитѣ турци отъ 39 села се събиратъ и се молятъ за дъждъ, и завалѣва дъждъ; българитѣ си казватъ: „Богъ, като праша на тѣхъ дъждъ, ще прати и намъ“; обаче, не падна надъ тѣхнитѣ села, и говедата имъ измършавѣха отъ гладъ. Когато хората се молятъ, моли се и ти: и ти трѣбва да си пода-